

ایالات متحده آمریکا؛ طمع یانکی‌ها به آب‌های همسایه شمالی

شروع به کاهش نمود دادگاه عالی قضایی کالیفرنیا حکمی صادر کرد که بر طبق آن حجم آب برداری از رودخانه کلرادو محدودتر شد.

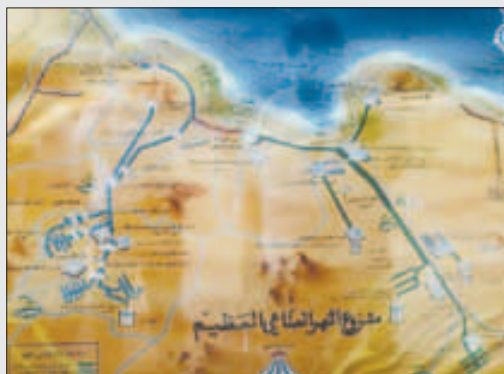
ترس از کمبود آب، مهندسين و مسئولين سياسی را به اين فکر انداخت که از ايالات کلمبيا و می‌سی‌سی‌پی بطور وسیعی آب منتقل کنند. با امتناع ایالات مذکور از این انتقال، این فکر پیش آمد که باید آب را از مناطق دورتر، جایی که به وفور وجود دارد یعنی از کانادا وارد نمود.

آن زمان، دوران طلایی مهندسی بود، دورانی که دست اندرکاران فکر می‌کردند که برای پاسخگویی به تقاضای بی‌پایست عرضه را شدت بخشید، در نتیجه برای جبران کاهش آب ناشی از استفاده بیش از حد منابع محلی، می‌بایست به انتقال حجم بسیار وسیع آب اقدام نمود. افکار عمومی در کانادا با قاطعیت تمام به این طرح‌ها پاسخ منفی داد. آنان با خطرات ناشی از انتقال وسیع آب آشنایی کامل داشتند. مسئله واگذاری کنترل آب، حق حاکمیت ملی کانادا را به طور بی‌رحمانه‌ای در برابر همسایه‌اش از بین می‌برد. چنین طرح‌هایی امروز دوباره ارائه می‌شوند و مخالفین آنها، چه در کانادا و چه در ایالات متحده، به موقتی بودن نتیجه کار اشاره می‌کنند چرا که نمی‌خواهند عادت مصرف کنندگان را عوض نمایند. آنها معتقدند این انتقال آب تنها مشکل را به طرز بسیار پرخرجی از جایی به جای دیگر منتقل می‌کند. به اعتقاد اوتاوا، نمی‌توان از حاکمیت ملی خویش در امر آب دست کشید و رفتار غیرمسئولانه مصرف کنندگان آمریکایی را که آب را هدر می‌دهند، تشویق نمود. در سال ۲۰۰۰ کمیسیون بین‌المللی مرکب، که سازمانی است مرکب از دو کشور کانادا و آمریکا برای حل اختلافات مرزی این دو کشور، در مورد مسئله آب حق

۱۹۳۰، دوران طرح‌های عظیم انتقال آب رودخانه کلرادو را آغاز نمودند و بدین ترتیب باعث خشک شدن دریاچه اوونز و نیز نابودی ساکنین محلی دره اوونز در کالیفرنیا گشتند. در حال حاضر، رودخانه کلرادو، مانند رودخانه‌های سیردریا و آمودریا در آسیای میانه، فقط در برخی مواقع سال به دریا می‌پیوندد که این امر موجب ایجاد فجایع زیست محیطی ناگهانی و خشن شده است به طوری که باعث نابودی مناطق باتلاقی دلتای کلرادو گردیده است. در آمریکا وقتی ظرفیت منابع آبی از سال‌های بعد از ۱۹۶۰ در مناطق غربی

طرحی برای احداث یک خط لوله به طول ۶۵۰ کیلومتر جهت انتقال آب از رودخانه میسوری به نواحی پرجمعیت جنوب داکوتا، جنوب غربی مینه‌سوتا و شمال غربی آیوا در دست اقدام است. سازمان آب نوادای جنوبی مشغول مطالعه طرحی برای انتقال آب از جنوب نوادا به لاس وگاس به طول ۵۰۰ کیلومتر است. ایالت یوتا نیز پیشنهاد کرده تا خط لوله‌ای به طول ۲۰۰ کیلومتر و با هزینه ۵۰۰ میلیون دلار احداث شود تا آب دریاچه پاول به سنت جورج و کانتی واشنگتن انتقال یابد. ایالات کالیفرنیا، آریزونا و اوتا، با ساختن لوله عظیم انتقال آب لس آنجلس در سال

لیبی؛ بزرگترین رودخانه انسان‌ساز

بخش اعظم لیبی را صحرای گرفته و رشد سریع بخش ساحلی آن به حدی رسیده است که منابع محدود آب کشور تکافوی نیازهای روزافزون این کشور را نمی‌دهد.

از سال ۱۹۸۰ سرهنگ معمرفذافی اجرای بزرگترین رودخانه ساخت انسان برای انتقال آب‌های معادن باستانی اعماق صحرا را آغاز کرد. او خط لوله زیرزمینی بسیار عظیمی به طول حدود ۵ هزار کیلومتر و با صرف ۳۵ میلیارد دلار هزینه احداث کرد تا بخش ساحلی لیبی گلستان شود. بیش از ۱۳۰۰ حلقه چاه عمیق که ژرفای بعضی بیش از ۵۰۰ متر بود، حفر شد، در سال ۲۰۰۷ روزی بیش از ۵/۶ میلیون مترمکعب آب از معادن ژرف صحرایمکیده می‌شود.

این هشتمین شگفتی جهان با دو مشکل اساسی روبه‌رو است، اول اینکه آبخوان‌ها واقع در ژرفای صحرا در محدوده چند کشور از جمله چاد، مصر و سودان واقع شده و آنها مدعی حقوق طبیعی خود هستند، دوم اینکه آبخوان‌های مذکور فاقد منابع تغذیه هستند و در زمره آب‌های تجدیدشونده محسوب نمی‌شوند، در نتیجه و پس از تخلیه آب‌ها، لیبی با بی‌آبی شگفت‌آوری روبه‌رو خواهد شد.